

se výslovně o tom, zdali zástupcové, kolektivní smlouvu uzavřevší, měli písemnou plnou moc od stran. Avšak nedá se myslet, že by námitku žalobcovu nebyl vyvrátil tvrzením, že písemnou plnou moc měli, kdyby tomu tak bylo, a že by se byl obmezil na pouhý poukaz k moderním názorům o kolektivních smlouvách. V takovémto případě má soud dle § 267 c. ř. s., přihlížeje pečlivě k přednesu stran, posouditi, zda skutková tvrzení jedné strany mají se pokládati za doznaná druhou stranou a tu vzhledem k tomu, co strany přednesly, nemůže býti pochyby o tom, že okolnost, žalobcem tvrzená, týkající se nedostatku písemné plné moci k uzavření kolektivní smlouvy, sluší pokládati za daného stavu věci za odporem doznanou, takže i v tomto směru nějaké doplňovací řízení by bylo zbytečným.

Čís. 1080.

Jakmile dosáhla akciová společnost státního schválení, nemůže rejstříkový soud odepřít její zápis do obchodního rejstříku, byť i stanovy nebyly úplně v souladu s akciovým regulativem anebo v tom kterém bodu, nepatřícím pojmově k podstatě akciové společnosti, uchylovaly se od požadavku čl. 209 obch. zák.

(Rozh. ze dne 7. června 1921, R I 684/21.)

Rejstříkový soud zapsal firmu akciové společnosti, jež byla povolena ministerstvem vnitra ve shodě s ministerstvem financí a poukázal Františku B-ovou, jež podala odpor proti zápisu, na pořad práva, ježto skutkové okolnosti k odůvodnění odporu uplatňované jsou v příkrém odporu s okolnostmi, koncessionáři nové akciové společnosti ve smlouvě tržové doličenými, takže nutno bude provésti různé řádné důkazy (znalci, svědky a listinami), které však jen pořadem práva a nikoliv v řízení nesporném prováděti lze, provádění to vyžadovati bude asi delší doby. do které zápis nové akciové společnosti odložen býti nemůže, pročež již nyní povolen a nařízen byl. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Ku správným, stavu věci a zákonu odpovídajícím důvodům napadeného usnesení dokládá se na vyvrácení rekursu jen toto: Soudu rejstříkovému náleží dle § 22 min. nař. ze dne 9. března 1863, čís. 27 r. zák. zkoumati oprávnění stran k žádání za zápis do obchodního rejstříku a zda toto náležitě prokázáno jest. Když tedy v tomto případě žádost za zápis akciové společnosti řádně dle předpisu obchodního zákona a akciového regulativu doložena byla a když zejména stanovy akciové společnosti ministerstvem vnitra, úřadem ku přezkoumání zakládacího aktu akciové společnosti povolaným, schváleny byly a i ustanovení čl. 209 obch. zák. odpovídaly, neměl soud příčiny, žádaný zápis akciové společnosti odepřít a nemohl za tohoto stavu věci jinak, než stěžovatelku s jejím odporem, proti zápisu akciové společnosti podaným, na pořad práva odkázati.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Čl. 209 obch. zák. uvádí ony předpisy, které obsahovati mají stanovy akciové společnosti, aby mohlo býti docíleno státního schválení zařizující

se nové akciové společnosti. Rozumí se, že státní správa může požadovati pro své schválení i jiné další podmínky a může také, pokud se tím nesahá na to, co jest podstatou obchodní akciové společnosti vůbec (třetí díl druhé knihy obch. zák. »o akciových společnostech«) ustoupiti i od některého z požadavků čl. 209 obch. zák. pro schválení akciové společnosti, poněvadž její schválení akciové společnosti na nějakém přezkoumávání a uvádění důvodů závislým není. Musí ovšem samozřejmě jíti o akciovou společnost. Jakmile jest státního schválení dosaženo a žádá se o zápis do obchodního rejstříku, nemůže rejstříkový soud odepřiti zápis ten z toho důvodu, že stanovy nejsou úplně v souladu s akciovým regulativem. Regulativ jest totiž pouhým prováděcím nařízením existujících již zákonů a nelze ho proto proti danému ministerskému schválení stanov použiti. Ovšem ale může zápis soudem býti odepřen, kdyby se přičil některému podstatnému do pojmu akciové společnosti spadajícímu ustanovení čl. 209 obch. zák. (kdyby na př. pod rouškou akciové společnosti skrýval se jiný nějaký útvar obchodní společnosti, kdyby opomenuto bylo pojmenování firmy, jejího předmětu atd.). Takového nedostatku v stanovách, o něž tuto jde, není. Poněvadž stanovy odpovídají ve všech směrech čl. 209 obch. zák. a poněvadž stěžovatelka snaží se také především docílití úspěchu z tvrzené nesrovnalosti mezi akciovým regulativem a stanovami, žádajíc, »aby žádost o zápis firmy X. zamítnuta byla«, neměly soudové příčiny ani možnosti návrhu tomu vyhověti a správně také dovolatelka s námitkami svými proti usnesením zakladatele nové akciové společnosti poukázána byla na pořad práva soukromého.

Čís. 1081.

I jediné těžké ublížení na cti může býti důvodem § 26 čís. 4 zák. o obch. pom. Ublížení nemusí býti trestné, stačí, činí-li dle všeobecných názorů další pokračování ve služebním poměru nemožným. Nestačí všeobecné tvrzení hanlivých výroků a urážlivého chování zaměstnavatelova.

(Rozh. ze dne 7. června 1921, Rv I 88/21.)

Žalobce byl přijat žalovaným za ředitele továrny na dobu tří let. Před skončením smluvní doby opustil žalobce službu, ježto prý se mu pokračování ve služebním poměru stalo nemožným vzhledem ku chování se žalovaného, a žaloval po té o náhradu škody, jež mu vzešla předčasným opuštěním služby (§ 29 zák. o obch. zák.). Opíraje důvod k předčasnému vystoupení ze služebního poměru o § 26 čís. 4 zák. o obch. pom. a tvrdě v tomto směru četné urážky, jež prý mu žalovaný způsobil, z nichž podařilo se mu prokázati, že se žalovaný o něm vyjádřil, že jest »nepořádným, nalicherným a nedbalým«, že »kdyby byl najal podomka, konal by mu tytéž služby, jež mu koná žalobce jako ředitel« a že — a to již po opuštění služby žalobcem — prohodil: »že se diví, co to žalobce napadlo, že tak náhle zmizel, že s ním sice zacházel jako s praktikantem, že však musel stále po něm jíti, ježto vše bylo zaneřáděno«. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly. D ů v o d y: Předpokladem pro přípustnost předčasného zrušení služebního poměru jsou dle § 26 čís. 4 zák. o obch. pom. »značná ublížení na cti« proti zaměstnanci. Jest tudíž nutno, aby zaměstnavatel